

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně: **B. Ž.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2014, čj. 361/2014-160-SPR/3,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 5. 3. 2014, čj. MHMP 311264/2014, sp. zn. S-MHMP 553796/2013, kterým byly její námitky zamítnuty jako nedůvodné a kterým byl potvrzen provedený záznam 12 bodů v evidenční kartě řidiče ke dni 14. 5. 2013.

V prvním bodě žaloby žalobkyně konstatovala, že na základě příkazu Městského úřadu Turnov jí byly ke dni 14. 5. 2013 připsány 2 body do evidenční karty řidiče, přičemž tento zápis nijak nezpochybňuje.

Druhý žalobní bod směřoval proti záznamu v registru řidičů ke dni 6. 11. 2012, jímž byly žalobkyni připsány 3 body na základě projednání přestupku v blokovém řízení. Policie ČR uložila žalobkyni pokutu 500,- Kč prostřednictvím pěti pokutových bloků série JI/2006, č. 3959908 až 3959912. Žalobkyně namítala, že Policie ČR vůči ní vystupovala jako ozbrojený bezpečnostní sbor, neboť předmětné pokutové bloky jsou opatřeny otiskem kulatého razítka s malým státním znakem s nápisem po obvodu Policie České republiky a číslem razítka 3681. Na pokutovém bloku není uvedeno, že by blok vystavil správní orgán; bloky totiž nejsou

označeny razítkem konkrétního policejního ředitelství. Policie ČR by však správně měla při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích podle § 124 odst. 1 a 9 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění rozhodném, jednat jako správní orgán. Oprávněnou osobou projednat přestupek tak není Policie ČR jako bezpečnostní sbor, nýbrž Policie ČR – Krajské ředitelství hl. m. Prahy jako správní orgán.

Razítko na pokutovém bloku proto mělo být kulaté, s malým státním znakem a s nápisem po obvodu Policie ČR – Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, nejlépe doplněné slovy „správní orgán“. Vzhledem k tomu, že ve věci nebylo zvoleno odpovídající razítko, došlo ze strany správního orgánu rovněž k porušení čl. 85 odst. 1 závazného pokynu Policejního prezidenta č. 222/2011, který pracovníkům ukládá zvolit vždy odpovídající razítko. Jelikož správní orgán disponuje kulatým razítkem se státním znakem opatřeným po svém obvodu textem Policie České republiky – Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy doplněný o název útvaru, nelze akceptovat, aby Policie ČR nerozlišovala, o jaké razítko se jedná. Z pokutových bloků není zřejmé, který orgán je vydal, neboť označení Policie ČR je příliš obecné. Ze strany správního orgánu, tak došlo k porušení § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném. Na podporu svého tvrzení odkázala žalobkyně na judikaturu Nejvyššího správního soudu. S ohledem na § 6 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění rozhodném, je nutné, aby byly jednotlivé útvary jednoznačně identifikovány v otisku úředního razítka, případně na jiném místě. Absence takového razítka zakládá nezákonnost rozhodnutí pro zjevnou absenci označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal. Nedostatečné údaje na pokutovém bloku znemožňují žalobkyni podání jakéhokoli opravného prostředku, neboť z pokutového bloku není zřejmé, kam by měl opravný prostředek směřovat.

Žalobkyně doplnila, že Policie ČR vyplnila řádně pouze pokutový blok č. 3959908. Zbývající pokutové bloky nemohou být podkladem pro provedení záznamu bodů v evidenční kartě, neboť je na nich vyplněno pouze: jméno a příjmení, rodné číslo/datum narození, v Praze dne 6. 11. 2012 a podpis s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby, a nemají tedy vyplněné rubriky: bydliště, pokuta uložena za přestupek, totožnost ověřena, doba, místo a popis přestupkového jednání a potvrzují převzetí dílu B pokutového bloku, dne, podpis přestupce. Žalobkyně uzavírá, že pokutové bloky nemohou být podkladem pro provedení záznamu bodů v evidenční kartě řidiče, a rozhodně ne pro pozbytí řidičského průkazu.

Třetí žalobní bod směřoval proti záznamu v registru řidičů ke dni 28. 3. 2012, jímž byly žalobkyni připsány 2 body na základě projednání přestupku v blokovém řízení. Pokuta byla žalobkyni uložena ve výši 300,- Kč prostřednictvím tří pokutových bloků série NE/2007, č. E5712723 až E5712725. Nesprávnost pokutových bloků napadá žalobkyně ze stejných důvodů jako pokutové bloky série JI/2006, tj. z důvodu, že pokutové bloky vystavila Policie ČR jako ozbrojený bezpečnostní sbor, opatřila je nesprávným úředním razítkem a na blocích není uvedeno, který správní orgán je vyhotovil. Policie ČR řádně vyplnila pouze pokutový blok č. E5712723; u zbylých dvou pokutových bloků jsou nedostatečně vyplněny rubriky: rodné číslo/datum narození, bydliště, pokuta uložena za přestupek, totožnost ověřena, doba, místo a popis přestupkového jednání, v Praze dne, podpis s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby a potvrzují převzetí dílu B pokutového bloku, dne, podpis přestupce. Není tedy jasné, zda se pokutový blok vztahuje na žalobkyni. Uvedené pokutové bloky tak nemohou být podkladem pro provedení záznamu bodů v evidenční kartě řidiče, ani pro pozbytí řidičského průkazu.

Čtvrtý žalobní bod směřoval proti záznamu v registru řidičů ke dni 28. 4. 2011, jímž byly žalobkyni připsány 3 body na základě projednání přestupku v blokovém řízení.

Žalobkyně napadá nesprávnost pokutového bloku série AL/2009, č. L 3890776, ze stejných důvodů a za použití stejné právní argumentace jako napadla nesprávnost pokutového bloku série JI/2006, tj. z důvodu, že pokutové bloky vystavila Policie ČR jako ozbrojený bezpečnostní sbor, neboť na blocích není uvedeno, který konkrétní správní orgán bloky vyhotovil. Pokutový blok tedy nemůže být podkladem pro provedení záznamu bodů v evidenční kartě řidiče, ani pro pozbytí řidičského průkazu.

Pátý žalobní bod směřoval proti záznamu v registru řidičů ke dni 3. 11. 2010, jímž byly žalobkyni připsány 2 body na základě projednání přestupku v blokovém řízení, kdy se žalobkyně měla dopustit přestupku dne 2. 9. 2010. Žalobkyně namítá, že na pokutovém bloku série SH/2008, č. H 0544646, je sice označen příslušný správní orgán, nicméně blok je vystaven v rozporu s § 82 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění rozhodném. Pokutový blok tak měl být podle zákona opatřen označením Hlavní město Praha – Městská policie hlavního města Prahy, což není. Došlo tím k porušení § 69 odst. 1 správního řádu o náležitostech rozhodnutí. Na podporu svého tvrzení odkázala žalobkyně na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

Žalobkyně dále namítala, že jí bylo v průběhu správního řízení upřeno právo na spravedlivé řízení dle čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dále právo na právní pomoc v řízení zaručené čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, a právo na přiměřené poučení o právech a povinnostech účastníka řízení ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu.

Žalobkyně nebyla ve správním řízení poučena, že má právo zvolit si jako zmocněnce právního zástupce z řad advokátů. Ve správním řízení se žalobkyně nechala zastupovat zmocněncem, neboť věděla, že na toto zastoupení má právo. Nevěděla však, že má právo také na zastoupení advokátem, přičemž správní orgán ji na to měl upozornit.

Po zahájení správního řízení nebyla žalobkyně správním orgánem vyrozuměna, že má právo navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Pokud by byla žalobkyně o tomto informována, navrhla by celou řadu důkazů k prokázání důvodnosti námitek proti záznamu v evidenční kartě řidiče.

Žalobkyně nebyla dále poučena, že má právo na konzultace s osobou, která jí podle občanského zákoníku může jako podpůrce napomáhat při rozhodování. Žalobkyně se dlouhodobě zdravotně necítí dobře, řízení o námitkách vnímala jako nadměrnou zátěž, nedokázala být ve věci aktivně činná a nevěděla, jak si má ve věci počínat; potřebovala, aby jí někdo pomohl s rozhodováním.

Pochybení spatřovala žalobkyně i v tom, že ji správní orgán nepoučil o právu namítat podjatost úředních osob. Námitku podjatosti by žalobkyně podala proti úřední osobě, která projednávala její námitky. Důvody pro její podání není účelné uvádět, neboť k těmto dodatečným námitkám by nebylo možno přihlídnout.

Žalobkyně se tedy domáhala zrušení rozhodnutí o pokutách zaznamenaných na pokutových blocích, které jí byly uloženy v blokovém řízení, neboť se o vadách těchto rozhodnutí dozvěděla až nyní a nemá proti jejich zrušení k dispozici jiný opravný prostředek.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že řízení o námitkách je zvláštním druhem správního řízení. Správní orgány jsou v souladu s § 123f zákona o silničním provozu oprávněny zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. oznámení o uložení blokové pokutě v blokovém řízení a pravomocný příkaz), zda tento záznam byl proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů bodovému hodnocení jednání obsaženému v příloze k zákonu o silničním provozu. Správní orgány v řízení o námitkách nepřezkoumávají správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci.

Žalovaný dále poznamenává, že žalobkyně nepopírá spáchání žádného z přestupků; většinou namítá užití chybného úředního razítka a s tím související absenci konkretizace správních orgánů.

K námitkám týkajícím se užití nesprávného úředního razítka ze strany Policie ČR, žalovaný odkázal na § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění rozhodném, dle něž se na pokutovém bloku vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Pokutový blok musí obsahovat náležitosti stanovené zákonem, postačí však jejich zachycení jednodušším způsobem. Na předmětných pokutových blocích je otisk kulatého úředního razítka obsahující nápis Policie České republiky a číslo razítka; vedle je uvedeno příjmení, služební číslo policisty, který blokovou pokutu vystavil. Je tedy dohledatelné, kdo pokutový blok vystavil, a že to byla Policie ČR, Krajské ředitelství hl. m. Prahy, z pozice správního orgánu. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu žalovaný konstatuje, že přestože tato specifikace na pokutovém bloku chybí, nelze takovou absenci vyhodnotit jako nedostatek způsobilý vyvolat nezákonnost pokutového bloku. K pátému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že blok obsahuje otisk kulatého úředního razítka s nápisem Městská policie hl. m. Prahy, namísto Hlavní město Praha, neboť přestupky jsou projednávány v přenesené působnosti. Přes chybné užití úředního razítka nelze shledat předmětný pokutový blok nezpůsobilým podkladem pro zápis bodů v bodovém hodnocení řidiče. K tvrzenému chybnému vyplnění pokutových bloků žalovaný dodal, že i dle judikatury Nejvyššího správního soudu postačí řádné vyplnění prvního pokutového bloku a poté pouze takové vyplnění ostatních bloků, ze kterého bude zřejmé, že spolu souvisí. Vzhledem k sériím a číslům pokutových bloků, jakož i identifikaci přestupce je nepochybné, že pokutové bloky spolu souvisí.

Žalovaný dále uvedl, že žalobkyni nebylo upřeno žádné její právo, současně nedošlo ani k zásahu do jejích práv. Žalovaný nepoučoval žalobkyni o možnosti právního zastoupení v řízení, jelikož si již sama dobrovolně zvolila zmocněnce pro zastupování. Písemností ze dne 1. 11. 2013 byla žalobkyně vyzkoumána o zahájení správního řízení s tím, že může navrhnout další důkazy nebo činit návrhy; současně byla poučena dle § 33 správního řádu o možnosti zvolit si zmocněnce. Skutečnost, že žalobkyně nebyla ze strany správního orgánu poučena o možnosti podat námitky podjatosti a možnosti zvolit si podpůrce, který ji bude nápomocen při rozhodování, žalovaný připouští; neshledává v tom však procesní pochybení, neboť dle § 4 odst. 2 správního řádu poskytne správní orgán dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to potřebné. V daném případě to však potřebné nebylo.

Žalovaný navrhl soudu, aby podanou žalobu zamítl, neboť stav věci byl dostatečně zjištěn a prokázán podklady.

V replice žalobkyně zopakovala argumenty uvedené v žalobě. Dodala, že žalovaný ve věci nezahájil správní řízení, neboť žalobkyni oznámení o zahájení správního řízení nezaslal. Podáním námitek nezačíná správní řízení, neboť námitky nemají charakter žádosti. Jelikož nebylo správní řízení zahájeno, nemohlo být ve věci rozhodnuto podle správního řádu. Správní orgány rozhodly mimo správní řízení, a jedná se tak o rozhodnutí zjevně nezákonné. Žalobkyně nebyla správním orgánem vyzkoumána, že se vede správní řízení, a nebyla poučena o svých procesních právech a povinnostech. Žalobkyně navrhla soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které spatřuje v nevyrozumění žalobkyně, že ve věci probíhá správní řízení, a nepoučení žalobkyně o všech jejích procesních právech a povinnostech. Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že ve věci mělo být správní řízení zahájeno a zahájeno nebylo, navrhla, aby byla prohlášena nicotnost napadeného rozhodnutí.

Žalobkyně dále výslovně prohlásila, že se přestupků, na základě kterých jí měly být připsány body, nedopustila. Domáhala se proto zrušení podkladů pro zápis bodů do registru přestupků, neboť dle jejího názoru je v pravomoci soudu přezkoumat celkové okolnosti uložení pokut nezávisle na pokutujících správních orgánech.

S poukazem na nedostatečnou platnou právní úpravu blokového řízení žalobkyně poznamenala, že nebyla poučena o tom, že podezření z přestupku může být projednáno nikoli pouze v blokovém řízení, ale také v řízení správním. Nebyla poučena ani o tom, jaké negativní důsledky pro ni má souhlas se zaplacením pokuty, tj. že tím ztrácí právo na přezkum projednání přestupku. Žalobkyně proto požádala soud, aby přezkoumal, zda byla Policií ČR poučena o tom, co bude pro ni znamenat souhlas s projednáním přestupku a zaplacení pokuty v blokovém řízení. Pokud soud dospěje k závěru, že takto poučena nebyla, tak aby příslušné pokutové bloky soud neuznal za způsobilé podklady pro záznamy bodů na straně žalobkyně, případně tyto pokuty zrušil.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném, (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Oznámením ze dne 25. 6. 2013 bylo žalobkyni sděleno, že ke dni 14. 5. 2013 dosáhla 12 bodů v bodovém hodnocení a byla vyzvána k odevzdání řidičského průkazu. Proti všem jednotlivým záznamům bodů do evidence karty řidiče podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce dne 16. 7. 2013 námitky.

Z vyrozumění – výzvy ze dne 1. 11. 2013 je zřejmé, že zástupce žalobkyně byl vyzván, aby se ke správnímu orgánu I. stupně osobně dostavil za účelem vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí; současně byl poučen o právu navrhnout další důkazy nebo činit návrhy. V protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 29. 11. 2013 zástupce žalobkyně uvedl, že se ke spisovému materiálu vyjádří písemně do čtrnácti dnů. Součástí správního spisu jsou dále kopie všech oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení včetně jednotlivých pokutových bloků, na jejichž základě bylo do evidenční karty řidiče – žalobkyně zaznamenáno postupně 12 bodů.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byly námitky žalobkyně zamítnuty jako nedůvodné a provedený záznam 12 bodů v evidenční kartě řidiče ke dni 14. 5. 2013 byl potvrzen. V odůvodnění uvedl, že příslušný obecní úřad zaznamenává stanovený počet bodů na základě pravomocného rozhodnutí nebo oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení. Správnímu orgánu příslušnému k vedení registru však nepřísluší žádná správní úvaha o tom, za jakých okolností a jakým způsobem bylo řízení o přestupku vedeno, taktéž není v jeho pravomoci jakýmkoliv způsobem zasahovat, byť i zpětně, do řízení o přestupku. Žalobkyně s blokovými pokutami vždy souhlasila a pokutu na místě zaplatila nebo převzala pokutový blok na pokutu na místě nezaplacenou. Všechna oznámení obsahují datum, čas, identifikační údaje přestupce, údaje o vozidle a popis jednání, kterého se žalobkyně dopustila. Správní orgán nemá pochyby o tom, že se žalobkyně přestupků dopustila a že tyto přestupky s ní byly řádně projednány.

Žalobou napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že správní orgán, který vede registr řidičů, provedl záznamy na základě příkazu a oznámení o uložených blokových pokutách; jakékoliv námitky směřující proti pravomocně ukončeným řízením o přestupcích jsou z hlediska záznamu bodů irelevantní. Správní orgán I. stupně měl zákonnou povinnost záznam bodů

provést. Nepřísluší mu posuzovat, zda rozhodnutí o přestupku bylo nebo nebylo vydáno v souladu s platnou právní úpravou, ani zda odpovídající počet bodů zaznamená či nikoli. Ze strany správního orgánu I. stupně byly v rozhodnutí uvedeny všechny přestupky, jichž se žalobkyně dopustila, a o kterých bylo příslušným orgánem pravomocně rozhodnuto. Zároveň byl uveden počet bodů, který je podle přílohy zákona o silničním provozu za tyto přestupky řidiči zaznamenáván.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 2. 2016, čj. 5A 135/2014-59, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; současně uložil žalovanému povinnost uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 3 000,- Kč. Ačkoliv soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, dospěl k závěru, že předmětné rozhodnutí nemůže vzhledem k nejnovější judikatuře Nejvyššího správního soudu obstát. Dle názoru Městského soudu v Praze bylo třeba na daný případ *ex officio* aplikovat závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu formulovaný v usnesení ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55, dle něž je záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Městský soud v Praze dovodil, že povinností správních orgánů bylo žalobkyni za jednání ze dne 28. 4. 2011 spočívající v držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem při řízení vozidla pro účely vydání „Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvy k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění řidičů“ započítat namísto 3 bodů pouze 2 body, a to v důsledku novely zákona o silničním provozu provedené zákonem č. 133/2011 Sb., v níž zákonodárce přehodnotil škodlivost některých jednání spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počtu bodů za tato jednání. Citovanou novelou totiž došlo ke snížení počtu bodů ukládaných za přestupkové jednání spáchané žalobkyní (tj. držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem při řízení vozidla) ze 3 bodů na 2 body.

Ke kasační stížnosti žalovaného pak Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 4. 2016, čj. 6 As 60/2016-23, rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že při záznamu bodů do registru řidičů se zásada příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55, uplatní toliko v těch případech, kdy ke změně zákona v pachatelův prospěch (ke snížení počtu bodů zaznamenávaných za daný přestupek) došlo v období mezi spácháním přestupku a okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o tomto přestupku. Usnesení rozšířeného senátu nelze interpretovat tak, že by správním orgánům až v řízení o námitkách prikazovalo v případech, kdy byl přestupek spáchán i o něm bylo pravomocně rozhodnuto před změnou právní úpravy, znovu rozhodovat o „potrestání“ přestupce a revidovat body zaznamenané v registru řidičů jen proto, že v době po uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku a před námitkovým řízením došlo ke změně zákona ve prospěch pachatele. Doplnil, že přezkoumává-li správní orgán v námitkovém řízení správnost počtu bodů zaznamenaných do registru řidičů, činí tak ve vztahu k zákonu účinnému v době spáchání přestupku nebo – pokud je to pro pachatele příznivější – ve vztahu k zákonu účinnému ke dni rozhodnutí v blokovém řízení či ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku.

Vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu byl zdejší soud při novém projednání věci vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Městský soud v Praze nařídil ve věci znovu ústní jednání konané dne 22. 6. 2016. Žalobkyně při tomto jednání uvedla, že bere zpět žalobní bod II na zrušení pokutových bloků. Dále poukázala na skutečnost, že její právo na spravedlivé

řízení bylo porušeno tím, že nebyla poučena o možnosti zvolit si jako zmocněnce advokáta. Nad rámec v žalobě uplatněných žalobních námitek pak s ohledem na novou judikaturu namítla, že vyrozumění o tom, že dosáhla počtu 12 bodů pro ni bylo překvapivé, neboť o jednotlivých záznamech bodů vyrozuměna nebyla. Zároveň žalobkyně vyjádřila své přesvědčení, že v dané věci došlo k porušení zásady *non bis in idem*.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích lze přestupek projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit.

Podle § 85 odst. 4 zákona o přestupcích jsou pověřené osoby povinny prokázat, že jsou oprávněny ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení; na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.

Podle § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu zaznamenává příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností řidičem dosažený počet bodů pouze do celkového počtu 12 bodů.

Podle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.

Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

Podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

Námitka žalobkyně, že vůči ní vystupovala Policie ČR jako bezpečnostní sbor, namísto správního orgánu, není důvodná. Podle § 124 odst. 1 zákona o silničním provozu vykonávají státní správu ve věcech provozu na pozemních komunikacích, tzn. vystupují jako správní orgány, Ministerstvo dopravy, krajské úřady, obce s rozšířenou působností, Ministerstvo vnitra a Policie České republiky. Kromě jmenovaných subjektů vykonávají státní správu ve věcech provozu na pozemních komunikacích také strážníci obecní policie. Podle odstavce 9 písm. d) téhož ustanovení vykonává Policie České republiky dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích tím, že projednává v blokovém řízení přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Policie ČR tedy za žádných okolností nevystupuje v rámci výkonu dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích jako jednotný ozbrojený bezpečnostní sbor, nýbrž vždy jako správní orgán ve smyslu legislativní zkratky dle § 1 odst. 1 správního řádu.

Na uvedeném závěru nezmění nic ani skutečnost, že na pokutové bloky série II/2006, NE/2007 a AL/2009 bylo otisknuto kulaté razítko s nápisem Policie České republiky a číslem razítka (a nikoli razítko Policie České republiky – Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, správní orgán, jak namítala žalobkyně). Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud (viz rozsudek ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012-20), ne vždy je následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů

do registru; v každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis. V nyní posuzované věci dospěl soud k závěru, že otisk nesprávného úředního razítka na pokutových blocích nebude mít vliv jejich způsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru řidičů, a nemůže tedy vyvolat jejich nezákonnost. Všechny výše jmenované pokutové bloky dále obsahují kromě předmětného otisku razítka rovněž hodnotu, jméno, příjmení a podpis jednotlivých policistů, kteří je vystavili, přičemž tito policisté byli oprávněnými osobami k projednání daných přestupků. Lze tedy souhlasit s žalovaným, že z obsahu jednotlivých pokutových bloků a oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení je zřejmé, jaký správní orgán žalobkyni blokové pokuty uložil. Za přestupky spáchané dne 28. 4. 2011 a 6. 11. 2012 byla žalobkyně sankcionována Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, a přestupek ze dne 28. 3. 2012 byl projednán Policií ČR, Obvodním ředitelstvím policie Praha III. Argumentace žalobkyně, že z důvodu nedostatečně vyplněných údajů na pokutových blocích nevěděla, kam má podání opravného prostředku směřovat, je lichá. Jak již soud uvedl výše, není pochyb o tom, jaký správní orgán v dané věci rozhodoval. Navíc proti rozhodnutí v blokovém řízení nejsou opravné prostředky přípustné, a udělením souhlasu s uložení pokuty v blokovém řízení tak žalobkyně akceptovala skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku a o jeho právní kvalifikaci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, čj. 6 As 67/2013-16, ani „v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů dle § 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z pokutového bloku“.

K obdobným závěrům lze dospět také ve vztahu k přestupku, který spáchala žalobkyně dne 2. 9. 2010 a za nějž jí strážník obecní policie uložil pokutovým blokem série SH/2008, č. 0544646, pokutu ve výši 1 000,- Kč. Skutečnost, že je na předmětném pokutovém bloku otisknuto kulaté razítko s nápisem Městská policie hl. m. Prahy, namísto otisku razítka s nápisem Hlavní město Praha (jak namítá žalobkyně), nezakládá nezpůsobilost pokutového bloku jako podkladového rozhodnutí pro zápis bodů do registru řidičů; jedná se o pouhý formální nedostatek.

Soud nepřisvědčil námitkám žalobkyně, že pokutové bloky série JI/2006, č. 3959909 až 3959912, a série NE/2007, č. E5712724 a E5712725, nemohou z důvodu jejich nedostatečného vyplnění sloužit jako podklad pro provedení záznamu bodů v registru řidičů, ani pro pozbytí řidičského průkazu. Ze znění ustanovení § 85 odst. 4 zákona o přestupcích je patrné, že na náležitosti pokutových bloků nejsou kladeny takové požadavky, jako na běžná správní rozhodnutí. Po obsahové stránce musí být z pokutového bloku patrné, kdo je pověřenou osobou oprávněnou ukládat a vybírat blokové pokuty a dále komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Kromě identifikace přestupce a doby spáchání přestupku je důležité, aby bylo jednání přestupce v bloku popsáno jednoznačně a určitě, aby nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012-20, dovodil, že i strohé a zkratkovité formulace, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, se mohou stát podkladem pro zápis bodů do bodového hodnocení řidičů.

Soud shrnuje, že pokutové bloky série JI/2006, č. 3959909 až 3959912 (na nichž je vyplněno jméno a příjmení a datum narození přestupce-žalobkyně, den a místo vyhotovení bloku a podpis oprávněné osoby s uvedením funkce, jména a příjmení), přímo souvisí s pokutovým blokem téže série, č. 3959908, u něhož jsou řádně vyplněny všechny údaje; všech pět zmíněných pokutových bloků se týká jednoho přestupku – v tomto případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více, za nějž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 500,- Kč, a to pěti bloky v částce 100,- Kč. Pokutové bloky tak ve svém souhrnu představují způsobilý podklad pro zápis bodů do registru řidičů. Obdobně je

tomu i u pokutových bloků série NE/2007, č. E5712724 a E5712725, které souvisí se zcela vyplněným blokem č. E5712723.

K námitce žalobkyně uplatněné až při ústním jednání dne 22.6.2016, že nebyla vyrozuměna o jednotlivých záznamech bodů do registru řidiče, a proto pro ni oznámení o dosažení počtu 12 bodů bylo překvapivé, soud především uvádí, že se jedná o námitku uplatněnou po zákonné dvouměsíční lhůtě k uplatnění žalobních námitek. Bez ohledu na tuto skutečnost pak soud konstatuje, že současná právní úprava neukládá správnímu orgánu povinnost oznamovat řidiči jednotlivé záznamy bodů. Pokud Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. září 2015, č.j. 6As 114/2014-55 konstatoval, že by bylo vhodnější, aby řidiči bylo z úřední povinnosti oznámeno i provedení jednotlivého záznamu, uvedl to jako úvahu *de lege ferenda*. Proto neoznámení jednotlivých záznamů bodů žalobkyni nelze považovat za důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Ve stejném usnesení se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval i otázkou porušení zásady *non bis in idem* v případě bodového systému, a to ve vztahu mezi sankcí za spáchání přestupku nebo trestného činu a udělením bodů i ve vztahu mezi jednotlivým záznamem bodů a dosažením maximálního počtu 12 bodů. Dospěl k závěru, že k porušení zásady *non bis in idem* nedochází, neboť záznam bodů je natolik spjat se samotným řízením o přestupku, popř. trestného činu, že nelze hovořit o druhém trestu uloženém v jiném řízení. Pokud jde o vztah mezi jednotlivým záznamem bodů a dosažením maximálního počtu 12 bodů, nejde o trestání za totéž jednání. Pozbytím řidičského oprávnění je trestnáno *opakované* páchaní přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, není tedy dána totožnost skutku a nejedná se tak o trest za původní (jednotlivá) protispolečenská jednání.

Námitka, že žalobkyně nebyla ze strany správního orgánu poučena o právu zvolit si jako svého zmocněnce advokáta, není důvodná. Žalobkyně si totiž neprodleně po doručení „Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení“, tzn. ještě před zahájením správního řízení o námitkách, které je předmětem nynějšího soudního přezkumu, sama zvolila obecného zmocněnce, který ji v řízení o námitkách od jeho počátku zastupoval. Nelze tedy úspěšně namítat, že správní orgán žalobkyni nepoučil o právu, které již sama dříve uplatnila. Podle § 33 odst. 1 správního řádu si účastník může zvolit zmocněnce, přičemž zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. S ohledem na citované ustanovení jsou správní orgány povinny účastníky řízení poučit o tom, že se v řízení mohou nechat zastoupit zmocněncem, nejsou už však povinny konkrétně jmenovat, kdo tímto zmocněncem může být. Pro úplnost soud konstatuje, že správní orgán I. stupně žalobkyni o možnosti nechat se zastupovat zmocněncem poučil ve vyrozumění ze dne 1. 11. 2013.

Námitka žalobkyně, že nebyla poučena o svém právu navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, neobstojí, neboť ve vyrozumění ze dne 1. 11. 2013, které bylo doručeno jejímu zmocněnci, byla žalobkyně vyzvána, aby se dostavila k jednání u správního orgánu za účelem vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí a současně byla poučena o možnosti navrhopvat další důkazy a činit návrhy.

Argumentace žalobkyně, že správní orgán je bezvýhradně povinen poučit účastníka řízení o jeho právu na konzultace s osobou, která jí podle občanského zákoníku může jako podpůrce napomáhat při rozhodování, je lichá. Institut nápomoci při rozhodování dle § 45 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění rozhodném, spočívá v uzavření smlouvy o nápomoci, v níž se podpůrce podporovanému, kterému při rozhodování působí obtíže duševní porucha, zavazuje, že mu poskytne podporu při právním jednání v případě, že jej o to podporovaný požádá. Soud má za to, že pokud by okolnosti případu nasvědčovaly tomu, že žalobkyně trpí duševní poruchou, či má uzavřenu smlouvu o nápomoci, byly by

správní orgány povinny tuto osobu o jejím právu na konzultace poučit; v nyní projednávaném případě tomu tak nicméně nebylo.

Nepoučení žalobkyně o možnosti namítat podjatost oprávněných úředních osob lze považovat za procesní pochybení správních orgánů. Uvedené pochybení však dle názoru soudu nemělo vliv na výsledek řízení ani nezpůsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Tvzení žalobkyně, že by námitku podjatosti vůči úřední osobě uplatnila, neboť existovaly důvody pro její podání, které není účelné v řízení o žalobě uvádět, shledal soud účelovým. Žalobkyně žádné důvody schopné založit objektivní pochybnost o nepodjatosti konkrétní úřední osoby neuvedla, soud proto shledal tuto žalobní námitku nedůvodnou.

K žalobním námitkám obsaženým v replice, dle nichž se žalobkyně tvrzených přestupků nedopustila a nebyla řádně poučena o negativních důsledcích zaplacení blokové pokuty, soud poukazuje na relevantní konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010-76, dovodil, že pokud účastník v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů do registru řidičů zpochybňuje skutečnosti obsažené v oznámení policie o uložení pokuty za přestupek, na základě kterého je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, a následný záznam (např. pochybnosti o tom, zda byl s žalobcem skutečně projednán přestupek v blokovém řízení, resp. že se daného jednání vůbec nedopustil atp.), je třeba, aby si správní orgán vyžádal další důkazy, např. v podobě příslušných částí pokutového bloku, které by prokázaly, že přestupek byl s účastníkem v blokovém řízení skutečně projednán, a tedy že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.

Správním orgánům v této souvislosti nelze nic vytknout, neboť postupovaly zcela v souladu s citovanou judikaturou; jako podklad si pro své rozhodnutí za účelem přesného zjištění přestupkového jednání žalobkyně vyžádaly nejen oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, ale rovněž kopie příslušných pokutových bloků. Tímto postupem správní orgány postavily najisto, že údaje uvedené v předmětných oznámeních o uložení pokuty odpovídají skutečnostem obsaženým v pravomocných pokutových blocích a že všechny přestupky byly s žalobkyní projednány v blokovém řízení, což žalobkyně stvrdila svým podpisem.

V rozsudku ze dne 4. 12. 2013, čj. 6 As 67/2013-16, Nejvyšší správní soud shrnul, že „s ohledem na zásadu *vigilantibus iura* (necht' si každý střeží svá práva) se obviněný z přestupku udělením souhlasu s uložení pokuty v blokovém řízení vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení, akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku a jeho právní kvalifikaci, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry přestupkového orgánu charakter nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce.“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu navíc již dříve konstatoval (viz rozsudek ze dne 12. 3. 2013, čj. 1 As 21/2010-65), že samotná povaha blokového řízení vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn či že jej bylo možné vyřídit pouhou domluvou.

Jelikož žalobkyně s blokovým projednáním všech čtyř nyní rozporovaných přestupků (pod žalobními body 2 až 5) na místě souhlasila a svůj souhlas stvrdila podpisem na jednotlivých pokutových blocích, které jsou součástí správního spisu, soud dále nepřezkoumával, zda a jak byla žalobkyně v blokovém řízení ze strany Policie ČR poučena.

Soud dodává, že výslech žalobkyně za účelem zjištění, jak se jí představovaly hlídky Policie ČR a zda ji poučily o počtu připsaných bodů, shledal nadbytečným, neboť tato zjištění nejsou pro rozhodnutí ve věci podstatná.

Soud nepřisvědčil námitce, že ve věci nebylo zahájeno správní řízení. Žalobkyně má proti nesprávnému záznamu nebo odečtu bodů možnost obrany, a to využitím prostředků dle § 123f zákona o silničním provozu – podáním písemných námitek u příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností. Řízení o námitkách je druhem správního řízení, na které se aplikují ustanovení správního řádu subsidiárně, tzn. nestanoví-li zákon o silničním provozu jiný postup. V souladu s § 44 odst. 1 správního řádu je tedy řízení o námitkách zahájeno dnem, kdy byly námitky proti záznamu bodů v registru řidičů doručeny příslušnému správnímu orgánu. O zahájení správního řízení byla žalobkyně, resp. její zmocněnec, řádně informována přípisem správního orgánu I. stupně ze dne 30. 7. 2013. Nelze tak akceptovat úvahy žalobkyně, že napadené rozhodnutí bylo vydáno mimo správní řízení, a je proto nezákonné.

S přihlédnutím ke všemu shora uvedenému je zřejmé, že žalovaný nijak nepochybil a postupoval v souladu se zákonem, když zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byly námitky žalobkyně pro nedůvodnost zamítnuty a jímž byl potvrzen záznam 12 bodů v evidenční kartě řidiče ke dni 14. 5. 2013.

Žalobkyně tedy se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení o žalobě ani v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly, neboť žalovaný nebyl zastoupen advokátem a je od soudních poplatků osvobozen. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. června 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotoven:
Sylvie Kosková